

[Søren P. Larsen.]

særlig knytte Haabet om Skatterne til de større Indkomster og de større Formuer. Det er stadig de større Indkomster og de større Formuer, som maa holde for i Agitationen, og det er gammelkendte Toner. Man har til Hensigt dermed at lulle Befolkningen ind i den Opfattelse, at det er et Spørgsmaal, der først og fremmest angaar de rige og de mest velstillede i vort Samfund. Hvis man først faar Folk ind i den Forestillingskreds, saa gaar det lettere med at faa Kosten til at glide ned. Men det vil jeg advare imod. Jeg tror, det vil gaa, som det som Regel gaar, at de øgede Skattebyrder til syvende og sidst falder ogsaa paa dem, som jeg vil kalde Kærnetropperne indenfor Skatteydernes Kreds, den jævne Middelstand i By og paa Land. Det er ikke kun de allerrigeste og mest velstillede, der kommer til at bære Byrderne. Det saa vi under Krigsperioden, hvor de mange og kostbare Foranstaltninger ogsaa i deres Start blev foregivet fortrinsvis at skulle bæres af de allerrigeste, af de mest velstillede, af dem med de største Indkomster, og saa gik det igen saadan, det viser ogsaa Resultatet, at den Stigning i Statsgælden, der fandt Sted i 1913—20, i Virkeligheden er et Udtryk for den Rest, der blev tilbage, som de rige og velstillede ikke blev færdige med at betale, og derfor maa den jævne Borger i By og paa Land nu være med til at bære sin Del af Byrderne. Dette viser, at de store Udskrivninger saa langt fra bliver dækket af de rige alene, der bliver altid noget tilbage, noget, der bliver væltet over, som den jævne Borger, den jævne Middelstand i By og paa Land kommer til at bære sin Part af. Saadan gik det den Gang, og saadan vil det sandsynligvis ogsaa gaa nu. De store Skatteudskrivninger vil som Regel altid bundfælde sig paa forskellig Maade eller blive overvæltet saaledes, at ogsaa den jævne Del af Befolkningen kommer til at bære sin Part. Vi saa ogsaa et lille Fingerpeg i den Retning i de sidste Dages Begivenheder forud for Valget, og før Folketinget blev hjemsendt, hvor 3 Partier fik Lejlighed til at gennemføre en Række Toldlove, der væltede øgede Byrder over paa en Række Forbrugsvarer, over paa den jævne Del af Befolkningen. Derfor er det ikke saa underligt, at Venstre har advaret imod at fortsætte med den økonomiske Politik, der hver Dag og hvert Aar bruger mere, end Erhvervslivet er i Stand til at fremskaffe. Vi har gjort os til Talsmænd for den Opfattelse, som gælder i mange gode Hjem — jeg kan godt sige, den gælder

i alle gode Hjem —: Gaar Indtægterne ned, maa man ganske simpelt sørge for ogsaa at bringe Udgifterne ned. Det skal slaa til, siger vi Fynboere. Det har Mand og Kone sagt til hinanden i Titusinder af Hjem uden Hensyn til, hvor de satte deres Kryds paa Valgdagen. Se, saa fornuftige er Folk i deres egen Økonomi, saa klogt bærer mange sig ad i deres egen Husholdning, ogsaa de, der stemmer socialdemokratisk paa Valgdagen, men saa snart det gælder offentlige Kasser, kommer man med Udtalelser om Nationaløkonomi, finansiel Balance og den Slags Ting, og mange Mennesker tror, at det her gaar efter helt andre Regler. Der er en mystisk Tyrkeretro paa Finans-kassen og offentlige Kasser i det hele taget, og dog er det den samme simple Leveregel, der gælder for Hjemmenes Økonomi, som ogsaa er gældende for det offentlige. Der er aldrig flere Penge i det offentlige Kasser end dem, Folk lægger ind i dem i Form af Skatter og Afgifter af forskellig Art, der er ingen mystiske Kilder, der rinder ind i de offentlige Kasser, det hele gaar ganske simpelt til. Men man har forskellige Midler til at skjule de virkelige Tilstande med, mystiske Ord om Overtræk i Stedet for Laan, Skatkammerbeviser i Stedet for Gæld og den Slags, men det gaar her, som det saa ofte gaar, at selve Tingen ikke skifter Karakter, fordi den skifter Navn. Hvis man bruger mere, end der skaffes til Veje, melder Tømmermændene sig Dagen efter i Form af nye Skatter, selv om de kan udskydes en Termin eller to ved at optage Laan.

Jeg indrømmer, at Vælgerne Flertal den 16. November gav Regeringspartiernes Ordførere Ret i, at vi ikke skulde gaa frem ad Venstres Veje, de var for gammeldags, Flertallet af Vælgerne mente, at det var lettere og mere bekvemt at følge Regeringspartiernes Ordførere, der hævdede, at det gik egentlig ganske godt under Regeringens Ledelse. Naturligvis indrømmede man, at der var visse Vanskeligheder, bevares, der var Skyer paa Himmelen, men Ministeriet bestod af meget dygtige Folk, fremragende Statsmænd, der var de rigtige Ledere for Folket i trange Tider. Jeg siger, Folkets Flertal har givet Venstre Besked om, at vor økonomiske Politik i og for sig kunde være god nok, men Ministeriets var mere tillokkende, og saa gav Vælgerne da Regeringen den Opgave, at den skulde søge at bevare de samme Lønningsudgifter og de samme løvbundne Udgifter ogsaa i denne Tid, hvor Erhvervenes Indkomster i By og paa Land er gaaet betydeligt nedad, medens en lang Række Landbohjem kører